

oplyſt, hvad Indenrigsminiſterens Svar gjennem Juſtizminiſteren egentlig betød, om det betød, at han ikke vilde gjøre nogen Forandring i Sogne- raadens Sammenſætning, alſaa at han kun for- ſaavidt ikke vilde have Noget med Henviſningen at gjøre, eller om det tillige betød en Afviſning af Motivering af Forſlaget, ſaa at Indenrigsmini- ſteren heller ikke vilde have Noget med en Foran- dring af Amtsraadens Sammenſætning at gjøre. Det Sidſte kunde det ogſaa ſærlig intereſſere mig at høre, for det forekommer mig, at den nuvæ- rende Regjering og navnlig den høitagtede ærede Indenrigsminiſter var ſærlig ſtilket til at gjennem- føre den høiſt nødvendige Forandring i Amtsraa- dens Sammenſætning, hvortil der er henviſt i Motivering af dette Forſlag. Jeg ſiger „høiſt nødvendige“, thi Ingen kan jo mene, at den efter Rigsdagens Forhandlinger i 1854—55 foretagne Ordning af Amtsraadens Sammenſætning læn- gere i mindſte Maade er tidſvarende. Man ſer her i et Amtsraad den ene Halvdel — naar man tager den kongevalgte Formand med — valgt af nogle enkelte ſødte Bølgere; diſſe træde ſammen og vælge Halvdelen af Amtsraadet, der har en ſaa betydelig Myndighed over Skatteborgernes Penge og over ſaa mange vigtige Intererſſer i Amtet. Man kan ſe en lille Forſamling paa 10—11 Menneſter — for de er jo ikke engang forpligtede til at møde ſaaledes ſom ved Lands- thiingsvalgene — vælge et Amtsraadsmedlem og det for et Amt, hvor der kan bo 70—80,000 Menneſter. Det er noget ſaa Abſurd, at jeg glæder mig til at ſaae bekræftet gjennem den ſenere Forhandling, at det ikke er det, den ærede Indenrigs- miniſter har ſigtet paa, at han vilde holde det for et Noo fra Proprietarerne at have en ſaa unaturlig Bølgret. At man i gamle Dage, da Bønderne ſtode ſaa ſom ſaa i Oplyſning og In- tererſſer, har ment, at det ſtørre Hartorn ſærlig havde forpagtet Forſtand paa kommunale Ting, er en anden Sag, men nuomſtunder er det jo be- kjendt nof, at de Bønderfamilier, der fra Fader til Søn bo i et Amt, under en ſtigende Oplyſ- ning og Frihed, i Reglen ere ganſke anderledes intereſſerede i en rolig og hensigtsvarende Ud- vikling af Amtets Anliggender end denne eller hin tilfødeligt kommende og gaaende Proprietar eller Forpagter, ſom er ſødt Bølgere. Det er al- ſaa det, jeg ſærlig vil gjøre opmærksom paa, at Andragendet ikke ſtemmer noie ſammen med Folke- thingets tidligere Forſlag; men det har jo det ærede Klerikal forvaret ſig imod, og det er heller ikke Formen i og for ſig, man lægger Bøgt paa, idet man foreſlaar Henviſning. Frugter Henviſ- ningen ikke ligeoverfor den nuværende Regjering, nærer jeg det Haab, at denne Tanke, ſkjøndt den nu har ligget i Binterkulde i nogle Aar, engang med det Førſte vil komme frem og bryde den Modſtand, ſom man altid møder fra bornerede Privilegerede omkring i Landet, naar der er Tale

om Privilegiernes Afſtaffelse, og ſom jeg beklager nu ogſaa at ſkulle møde fra det ærede Miniſte- rium, til Fordel for en tidſvarende Ordning af diſſe Forhold. — Det var det One, jeg ønskede at fremdrage. Det Andet er om Fiſſeriet. Der er noget Billigt i, hvad det ærede Medlem for Thieſted (Sagd) ſiger, at det var ønskeligt, om en ſaadan Henviſning kunde indeholde en Anviſning for Regjeringen til at affatte et Forſlag om Fiſſeriets Ordning i en ſaadan Form, at det kunde vente Thingets Underſtøttelse. Nu er det jo et Spørgſmaal, hvorvidt det vil være ſaameget nyt- tigt, for hidtil i lang Tid har det ikke været ſaa- ledes, at Regjeringen har taget noget ſærligt Høyn til en ſaadan Anviſning om, hvorledes Folkethinget ønskede et Lovforſlag affattet; men ganſke viſt under almindelige konſtitutionelle For- hold er den Forbring konſtitutionel rigtig. Naar nu imidlertid Folkethinget var ſillet ligefom det ærede Medlem fra Thieſted, vilde det ikke være iſtand til at kunne give en ſaadan Anviſning. Det ærede Medlem ſiger nemlig, at naar han hører Peer tale, ſynes han, han har Ret, men naar han hører Hans, ſynes han ogſaa, at han har Ret. Hvis nu alle Medlemmer ſtode lige- ſaadan, var det jo umuligt at give en veiledende Anviſning for den ærede Indenrigsminiſter paa, hvorledes dette Lovforſlag ſkulde affattes, men uagtet man kan tænke ſig, at andre ærede Med- lemmer ſtaa ligefaa tvivlrådige ſom det ærede Medlem, kunde de dog alleſammen have en Føl- ſe af, at det var meget tidſvarende, at denne Sag kom til fornyet Forhandling her i Thinget. Sagen er ikke tidligere kommen til 2den Behand- ling, til nogen meget vidtgaaende Behandling her i Thinget. De Forhold, hvori det Udvalg har levet, hvoraf det ærede Medlem har været et Medlem, kender jeg ikke; jeg har ikke været Medlem deraf; men jeg veed, det er en meget omfattende og meget vanſkelig Sag, hvori de Sag- kyndige ere uenige i en betænkelig Grad, ſaa at Røgfolf vanſkelig kunne danne ſig en Mening. Det er derfor meget naturligt, at under de Kala- miteter ſom have beſtaaet i Rigsdagsforhandlin- gerne i det Hele taget i de ſenere Aar, har Ud- valget med ſin beſte Willie ikke kunnet fremme et ſaadant Forhold. Men det udelukker jo ingen- lunde, at man kunde ønske at ſaae Sagen forelagt paany i den Form, ſom Miniſteriet efter fornyet Underſøgelse og Forhandling med ſine Sagkyndige tror det rigtigſt at bringe den frem i, for at de Vedkommende kunne danne ſig en Mening og for- handle om Sagen. Saaledes har jeg forſtaaet Udvalgets Mening, og under anden Forudſætning kan jeg ikke ſtemme derfor. Uagtet jeg har fulgt denne Sag i mange Aar, ſaa er jeg ikke ſikker paa at kunne dele mellem Slæbwaad paa den ene Side og de gamle Waad paa den anden Side, eller hvorledes man ſkulde forme ſin Tanke for at komme til en aldeles retfærdig Afgjørelſe. Jeg